

Vangitsin runontekijän,
riimimetsän mittailijan.
Hänet onnesta sekaisin
jalkapuuhuni lukitsin.

Oisin muutoin kohta kuollut,
luulen, mennyttä jo melkein,
runojalkapuukisassa,
totisessa taistelussa
kirjoittajain suosioista.

Nyt aivan iloksi muuttui
vanhuksen elämän taival.
Viimeinen ei sentään ollut
vankinani Eino Leino. -
Liekö ollut rakkaimpani?

Suunnitteluni perusta
oli mitta suomalainen.
Lönnrotin käsissä synnyin
perinteistä vanhan laulun,
kielestä Kalevan heimon.
Pois jo muodin virtauksista,
melkeinpä unohdettuna,
jaksoin oottaa vuoroani.

On se vallan ihmeellistä,
että vankini vapaaksi
tuntee aatosten ajelut,
vaikka on mitan kurissa,
pihdeissä tavujen taiston.

Mitä tiukemmin pakotan,
sitä huimempi on nousu
vankini ajatuslennon
ja sitä syvempi syöksy
sisälle saloihin sielun.

Tutki vanki tuotostansa,
tuumi siinä ihmetellen,
kiitollisena kyseli:
Minäkö tämän sanelin,
runomuotohon sovitin,
kaivoin tuskan syövereistä,
ongin onnen onkaloista,
ristiriidoista rakensin?

Runojalkapuun tarina

Kirjoittanut Paavo Turakainen

Elämä on joskus raskas
jopa ilman jalkapuuta;
ajatusten lento uljas
jalkapuuhun kytkettynä.

Vai oletko toista mieltä?